

MIESIĄCA LUTEGO 2 DNIA

SPOTKANIE PANA NASZEGO JEZUSA CHRYSZTUSA.

NA WIELKICH NIESZPORACH,

Błogosławiony mąż, antyfona pierwsza.

Do: Panie, wołam do Ciebie, dodajemy stuchery isomelosity, ton 1:

Germanosa patriarchy: Powiedz, Symeonie, Kogo nosisz z taką radością na rękach w świątyni? Do Kogóż wzywasz i mówisz: Teraz jestem wolny i mogę umrzeć, bowiem widziałem mego Zbawiciela, który narodził się z Dziewicy. On jest Bogiem Słowem od Boga, dla nas wcielonym i zbawiającym człowieka, Jemu pokłońmy się (trzy razy).

Symeonie, weź Dawcę Prawa, który stał się Niemowlęciem i podporządkowuje się Prawu, to Jego Mojżesz ujrzał na Synaju w mroku. To Niemowlę jest Dawcą Prawa, o Nim mówili prorocy, On dla nas wcielił się i zbawi człowieka, Jemu pokłońmy się (trzy razy).

Pójdźmy i my, spotkamy Chrystusa Bożymi pieśniami i przyjmijmy Tego, którego zbawienie widział Symeon, to Jego głosił Dawid, to On mówił przez usta proroków, Jemu pokłońmy się.

Chwała, i teraz. Ton 6:

Jana Mnicha: Niech teraz będą otwarte bramy niebios, bowiem niemające początku Słowo Ojca przyjąwszy początek w czasie i nie przestając być Bogiem, dobrowolnie jest przyniesione przez Matkę do świątyni jako czterdziestodniowe Dzieciątko. Starzec bierze Go na rękę, wołając: Władco, pozwól odejść słudze Twemu, bo oczy moje widziały zbawienie Twoje. Panie, który przyszedłeś na świat zbawić rodzaj ludzki, chwała Tobie!

Wejście. Prokimenon dnia i trzy czytania.

Czytanie Księgi Wyjścia (13, 1-13,).

Mówił Pan do Mojżesza w owym dniu, w którym wyprowadził synów Izraela z ziemi egipskiej, i powiedział: „Poświęćcie Mi wszelkiego pierworodnego, który otwiera łono wśród synów Izraela”. Mojżesz poszedł, zgromadził wszystkich ludzi i rzekł: „Pamiętajcie o dniu tym, w którym wyszliście z ziemi egipskiej, z domu niewoli, gdyż potężną ręką Pan wywiódł was stamtąd, i zachowajcie Zakon Jego. I będzie, gdy zaś Pan wprowadzi was do kraju kananejskiego, jak poprzysiągł przodkom twoim. I oddasz wszelkie pierwociny łona matki dla Pana. Gdy cię syn zapyta w przyszłości, mówiąc: Co to oznacza? – odpowiesz mu: Pan ręką mocną wywiódł nas z ziemi egipskiej, z domu niewoli. Gdy faraon wzbraniał się nas uwolnić, Pan wybił wszystko co pierworodne w ziemi egipskiej, zarówno pierworodne z ludzi, jak i z bydła. Dlatego ja przynoszę Panu ofiarę: wszelkiego pierworodnego płci męskiej i każdego pierworodnego synów moich wybawię. I będzie to dla ciebie znakiem niezachwianym przed oczyma twoimi. Albowiem tak rzekł Pan Bóg Wszechmogący: „Pierworodnych synów twoich dasz Mi. I będzie, że każdy kto

urodzi niemowlę płci męskiej, ósmego dnia dokona obrzezania napletka jego. Przez trzydzieści i trzy dni nie wejdzie do świątyni Bożej do kapłana, aż spełnią się dni oczyszczenia. A po nich przyniesie Panu baranka jednorocznego, nieskalanego, na ofiarę całopalną i ptaka gołębiczy lub synogarlicy, przy bramie namiotu spotkania, do kapłana. Lub też zamiast nich przyniesie przed Panem dwa ptaki gołębie lub synogarlice, i pomodli się nad nim kapłan. Albowiem jest to zapłata dla mnie od wszystkich synów Izraela i przyjmę ją. Poświęcą ją mnie zamiast pierworodnych egipskich, w owym dniu poraziłem wszystkich pierworodnych w ziemi egipskiej, od człowieka do zwierzęcia – mówi Pan Najwyższy, Święty Izraela”.

Czytanie Proroctwa Izajasza (6, 1-13).

W roku śmierci króla Ozjasza ujrzałem Pana siedzącego na wysokim i wyniosłym tronie, a Chwała Jego wypełniała świątynię. Serafiny stały wokół Niego; każdy z nich miał po sześć skrzydeł; dwoma zakrywał swą twarz, dwoma okrywał swoje nogi, a dwoma latał. I wołał jeden do drugiego, mówiąc: „Święty, Święty, Święty jest Pan Sabaot, cała ziemia pełna jest chwały Jego”. Od głosu tego, który wołał, zadrgały futryny drzwi, a świątynia napełniła się dymem. I powiedziałem: „O, ja nieszczęsny! Jestem zgubiony! Wszak jestem mężem o nieczystych wargach i mieszkam pośród ludu o nieczystych wargach, a oczy moje oglądały Króla, Pana Sabaoth!” Wówczas posłany został do mnie jeden z serafinów, trzymając w ręce węgiel ognisty, który kleszczami wziął z ołtarza. Dotknął nim ust moich i rzekł: „Oto dotknęło to twoich warg, twoja wina jest zmazana, grzechy twoje są oczyszczone”. I usłyszałem głos Pana mówiącego: „Kogo poślę? Kto pójdzie do ludu tego?” Odpowiedziałem: „Oto ja, poślij mnie!» I rzekł: „Idź i mów do tego ludu: Usłyszycie uszyna i nie zrozumiecie, widząc ujrzycie i nie rozeznacie! Zatwardzieje bowiem serce tego ludu, uszyna ciężko będą słuchać, oczy uch zwiężą się, i nie zobaczą oczyma i uszami uszyszą, i nawrócą się, i uleczą ich”. Wtedy zapytałem: „Jak długo, Panie?” I rzekł: „Aż runą miasta wyludnione i domy bez ludzi, a porzucona ziemia pozostanie pustkowiem. A potem Bóg rozmnoży ludzi i rozmnożą się ci, którzy pozostali na ziemi.

Czytanie Proroctwa Izajasza (19, 1-).

Oto Pan wsiądzie na lekki obłok i wkroczy do Egiptu. Zadrzą przed Nim bożki egipskie, dzieło ludzkich rąk, omdleją serca Egipcjan w ich piersiach. Zadrzy ich duch w nich i rada ich będzie zniszczona. Wydam Egipt w ręce srogięgo pana, tak mówi Władca Święty Sabaot. Piją Egipcjanie wodę przy morzu, rzeka zaś opadnie i wyschnie, Tak mówi Pan: Gdzie są teraz twoi mędrcy? Niech tobie się pokażą i niech powiedzą tobie, co postanowił Pan Sabaoth względem Egiptu. W ów dzień Egipcjanie będą drzeć i będą się lękać na widok poruszenia ręki Pana Sabaot, którą On włoży na nich i będzie się znajdował ołtarz Pana w kraju Egiptu, a stela na cześć Pana w jego granicach. Będzie to znak na wieki o Panu Sabaoth w kraju egipskim. Albowiem wezwą Pana na pomoc i pośle im Pan człowieka, który wybawi ich. Wtedy Pan da się

poznać Egipcjanom i Egipcjanie zaś nie tylko uznają Pana w owym dniu, ale złożą Mu ofiarę i dar, i pomodlą się, składać też będą śluby Panu i wypełnią je.

Na litii stichery isomelosy, ton 1:

Starodawny, który dawno temu dał Mojżeszowi Prawo na Synaju, teraz jest przez nas widziany jako Niemowlę i jako Twórca Prawa spełniający Prawo jest przynoszony do świątyni i podany Starcowi. Sprawiedliwy zaś Symeon wzięwszy Go na ręce i widząc spełnienie obietnic z radością woła: Oczy moje ujrzały Tajemnicę ukrytą od wieczności i objawiającą się w ostatnich dniach, Światłość rozpędzającą mrok niewiary pogan i dającą chwałę chrześcijanom jako nowo wybranemu Izraelowi. Przeto pozwól odejść śłudze swemu z więzów ciała do życia niezniszczalnego, wiecznego i nowego, dając światu wielkie miłosierdzie.

Jana Mnicha: Dzisiaj Ten, który dawno temu Mojżeszowi na Synaju dał Zakon, podporządkowuje się nakazom Zakonu, ze względu na nas z miłosierdzia staje się człowiekiem i teraz czcigodny Bóg jako Dziecię święte, które otworzyło czcigodne łono, sobie samemu jako Bogu zostaje przyniesiony, wyzwalając z klątwy Zakonu i oświecając dusze nasze.

Ton 2. Andrzej Pyrrusa: Ten, do którego najwyżsi śludzy z drzeniem modlą się, na ziemi teraz zostaje przyjęty przez wieszczę ręce Symeona, głoszącego Boga zjednoczonego z człowiekiem i człowieka niebieskiego postrzegającego jako Boga oraz odłączającego się od będących na ziemi, radośnie wołając: Ty, który będącym w ciemnościach odkrywasz Niezachodzącą Światłość, Panie, chwała Tobie.

Germanosa: Dzisiaj Symeon przyjmuje na ręce Pana Chwałę, którego w mroku Mojżesz pierwszy widział na górze Synaj, dającego mu tablice. To jest On, który w prorokach mówił i jest twórcą Zakonu. To jest On, którego ogłaszał Dawid jako budzącego bojaźń wszystkich oraz mającego wielkie i obfite miłosierdzie.

Święta Dziewica Świętego przyniosła do świątyni Świętemu, zaś Symeon wyciągnawszy ręce przyjął Go radując się i zawołał: Teraz pozwalasz śłudze Twemu odejść, Władco, według słowa Twego w pokoju, Panie.

Stwórca niebios i ziemi jest dzisiaj przez świętego Symeona noszony na rękach, który w Duchu Świętym mówi: Teraz jestem wolny, widziałem bowiem Zbawcę mego.

Anatoliosa: Dzisiaj Symeon Starzec wchodzi do świątyni radując się w duchu, Dawcę Zakonu Mojżeszowego i spełnienie Zakonu przyjmuje na ręce. Mojżesz bowiem stał się godnym ujrzeć Boga w mroku i usłyszeć głos niewyjawiony, przykrytym obliczem oskarżał serca niewiernych Żydów, a Symeon niesie wcielone przedwieczne Słowo Ojca i językiem objawia Światłość, krzyż i zmartwychwstanie, a Anna Prorokini pokazawszy się głosi Izraelowi Zbawcę Wybawiciela, przeto zawołajmy do Chrystusa Boga naszego: Ze względu na Bogurodnicę zmiłuj się nad nami.

Chwała. Ton 5. Andrzeja z Kreta: Badajcie Pisma, jak powiedział w Ewangeliach Chrystus Bóg nasz, w nich bowiem znajdujemy Jego zrodzonego i owiniętego w pieluszki, położonego w żłobie i karmionego mlekiem, przyjmującego obrzezanie i noszonego przez Symeona, nie w mniemaniu, ani w przewidzeniu, ale prawdziwie okazanego światu, do Niego przeto zawołajmy: Przedwieczny Boże, chwała Tobie.

I teraz. Germanosa: Starodawny stał się Niemowłęciem w ciele, przez Matkę Dziewicę przyniesiony do świątyni wypełniając przepis swojego Zakonu, a Symeon przyjąwszy Go mówił: Teraz pozwalasz odejść w pokoju słudze Twemu, według słowa Twego, widziały bowiem oczy moje zbawienie Twoje, Święty.

Na stichownie stichery, ton 7:

Kosmasa Mnicha: Syjonie, upiększ swoją świątynię i przyjmij Króla Chrystusa, przywitaj Marię bramę niebios, bowiem Ona okazała się tronem zamiast cherubinów, Ona nosi Króla Chwały, Dziewica jest obłokiem światłości, nosząc na rękach zrodzonego przed Jutrzenką Syna, którego wziął na ręce Symeon głosząc ludziom, że On jest Władcą życia i śmierci, i Zbawicielem świata.

Stichos: Teraz pozwalasz odejść słudze Twemu, Władco, według słowa Twego w pokoju.

Przed wiekami zajaśniały z Ojca w czasach ostatecznych przyszedł z Twego dziewiczego łona i przyniesiony został do świątyni przez nieznaną małżeństwa Matkę. Ten, który na górze Synaj dał Zakon, poddaje się przepisowi Zakonu, przyniesiony do świątyni sprawiedliwemu Starcowi, który otrzymał obietnicę ujrzenia Chrystusa Pana, którego przyjąwszy na ręce swoje Symeon rozradowany wołał: On jest Bogiem współbędącym z Ojcem i Zbawicielem dusz naszych.

Stichos: Światłość na objawienie pogan i chwałę ludu Twego Izraela.

Noszonego na rydwanie cherubinów i opiewanego w pieśniach przez serafinów, bez męża w Nią wcielonego niesie na ręku Bogurodzica Maria, bowiem Dawca Zakonu spełnia obrzęd Zakonu i jest podany rękoma starca kapłana, a on nosząc Życie prosi o rozwiązanie życia, mówiąc: Władco, teraz pozwól mi odejść, abym ogłosił Adamowi, że widziałem Dziecię, niezmiennego Boga przedwiecznego i Zbawcę świata.

Chwała, i teraz. Ton 8. Andrzeja z Kreta: Noszony na cherubinach i opiewany przez serafinów dzisiaj do świątyni Bożej jest przynoszony według Zakonu i na rękach Starca zasiada jak na tronie, i dary wspaniałe, parę synogarlic albo dwa gołąbki przyjmuje od Józefa jako Przywódca Starego i Nowego Przymierza. To o Nim obietnicę przyjął Symeon i błogosławił Dziewicę Marię Bogurodzicę, prorocstwo o cierpieniach Jej głosił, a Jego prosił o odejście, wołając: Teraz pozwól mi odejść, Władco, jak dawno temu mi to ogłosiłeś, albowiem widziałem Ciebie, przedwieczną Światłość i Zbawcę Pana ludu, nazywającego się imieniem Chrystusa.

Także: Teraz pozwalasz odejść. Trisagion. Po: Ojciec nasz, na pobłogosławieniu chlebów troparion święta, ton 7:

Raduj się, Łaski Pełna Bogurodzico Dziewico, bowiem z Ciebie zajaśniało Słońce Sprawiedliwości, Chrystus Bóg nasz, oświecający znajdujących się w ciemnościach. Wesel się i ty, Starcze sprawiedliwy, który wziąłeś w swoje ramiona Wyzwolicielea dusz naszych, dającego nam zmartwychwstanie (trzy razy).

Czytanie o święcie.

Jeśli nie ma czuwania, to: Teraz pozwalasz odejść, troparion święta i rozesłanie. Na powieczeru po: **Zaprawdę godne to jest**, kontakion święta. Nabożeństwo północne śpiewamy jak zwykle z katzmą. Po pierwszym trisagionie zamiast: **Oto Oblubieniec**, mówimy troparion święta. Po drugim trisagionie zamiast: **Wspomnij nas, Panie, jako Dobry**, mówimy kontakion święta. Także: **Panie, zmiłuj się**, dwanaście razy i rozesłanie. Natomiast modlitwy: **Pamiętaj, Panie, o zmarłych w nadziei, nie odmawiamy.**

✘ ✘ ✘ ✘ ✘ ✘ ✘ ✘ ✘ ✘

NA JUTRZNI,

po: **Bóg i Pan**, troparion święta trzy razy.

Po pierwszej recytacji Psalterza katzma poetycka isomelos, ton 1:

Chór anielski niech się zadziwi cudem, ziemskimi bowiem głosami zanieśmy śpiew, widząc niewypowiedziane uniżenie Boga, przed którym drżą niebieskie moce, a teraz starcze ręce obejmują jedynego Przyjaciela człowieka.

Po drugiej recytacji Psalterza katzma poetycka, ton 1:

Prosomion: **Chór anielski.**

Będący z Ojcem na tronie świętym przyszedł na ziemię urodziwszy się z Dziewicy i Niemowlęciem stał się lat nieznający, którego przyjąwszy na ręce Symeon radując się mówił: Teraz pozwalasz odejść, Szczodry, rozweseliwszy sługę Twego.

Megalinarion: Uwielbiamy Ciebie, Dawco życia Chryste, i czcimy Przczystą Twoją Matkę, przez którą zgodnie z Prawem zostałeś teraz przyniesiony do Świątyni Pańskiej.

1. Serce moje wyrzekło dobre słowo, opowiadam dzieła me królowi, język mój jest piórem biegłego pisarza. Postacią jesteś piękniejszy od synów ludzkich.
2. Przypasz swój miecz do biodra swego, Mocarzu, w pięknie twym i zacności twojej, idź, trudź się, przynosząc owoc, i króluj ze względu na prawdę, łagodność i sprawiedliwość.
3. Umiłowałeś sprawiedliwość i znienawidziłeś nieprawość.
4. Posłuchaj, córko, spójrz i nakłoń ucha, zapomnij o ludzkiej sławie i o domu ojca swego. Oto król zapragnął piękności twojej, wszak on jest panem twoim.
5. Moźni narodu będą błagać przed obliczem twoim.
6. Pan w świętym przybytku swoim. Pan, na niebiosach tron Jego.
7. Pielgrzymki do mego Boga, do Króla, który jest w świątyni.
8. Święty jest przybytek Twój. Przedziwny jesteś w sprawiedliwości. Domowi Twemu, Panie, przystoi świętość po wszystkie dni.
9. Wspomnę imię twoje w każdym pokoleniu i pokoleniu.

Chwała, i teraz. Alleluja. Alleluja. Alleluja, chwała Tobie, Boże (trzy razy).

Po polijeosie katzma poetycka, ton 4:

Prosomion: **Zadziwił się Józef.**

Starodawny ze względu na mnie staje się Niemowlęciem, oczyszczającą ofiarę przyjmuje najczystszy Bóg przyjąwszy ciało od Dziewicy, czym Symeon poucza się, poznając Ciebie, Boga objawionego w ciele i całuje Ciebie jako

Życie, i radując się, starczo woła: Pozwól mi odejść, widziałem bowiem Ciebie, Życie wszystkich.

Anabatmi, 1 antyfona, ton 4:

Od młodości mej liczne dręczą mnie pokusy, lecz sam wspomóż mnie i zbaw, Zbawco mój. Nienawidzący Syjonu, będziecie zawstydzeni przez Pana, jak trawa w ogniu będziecie wysuszeni.

Chwała, i teraz. Świętym Duchem karmi się wszelka dusza i wywyższa w czystości, jaśniejąc troistą jednością świętej tajemnicy.

Prokimenon, ton 4: Wspomnę imię Twoje* w każdym pokoleniu i pokoleniu. Stichos: Posłuchaj, córko, spójrz i nakłoń ucha Twego.

Czytanie świętej Ewangelii według Łukasza, perykopa 8 (2, 25-32).

W owym czasie był w Jerozolimie człowiek, imieniem Symeon. Człowiek ten był sprawiedliwy i pobożny, wyczekujący pociechy Izraela, a Duch Święty był na nim. Duch Święty objawił mu, że nie ujrzy śmierci, aż zobaczy Mesjasza Pańskiego. Z natchnienia więc Ducha przyszedł do świątyni i gdy Rodzice wnosili Dzieciątka Jezus, aby postąpić z Nim według zwyczaju Prawa, on wziął Je na ręce swoje, błogosławił Boga i mówił: «Teraz pozwalasz odejść słudze Twemu, Władco, według słowa Twego, w pokoju. Bowiem oczy moje widziały zbawienie Twoje, któreś przygotował wobec wszystkich ludzi, Światłość na oświecenie narodów i chwałę ludu Twego, Izraela».

Po Psalmie 50 stichera, ton 6:

Niechaj dziś otworzy się brama niebios, bowiem niemające początku Słowo Ojca początek wzięwszy w czasie z Dziewicy nie odstąpiło od swego Bóstwa i jako czterdziestodniowe niemowlę został przez Matkę dobrowolnie przyniesiony do świątyni Zakonu, i na ręce wziął Go starzec, wołając: Pozwól odejść słudze, Władco, albowiem oczy moje widziały zbawienie moje. Panie, który przyszedłeś na świat zbawić rodzaj ludzki, chwała Tobie.

Kanon kyr Kosmasa z Maiumy,

który to kanon ma akrostych: Chrystusa radośnie Starzec obejmuje. Ton 3.

Pieśń 1

Hirmos: Słońce niegdyś weszło nad suchą ziemią, zrodzoną z głębi morskiej, bowiem woda rozeszła się na dwie strony, jak ściana, dla ludu wędrującego przez morze i śpiewającego Bogu: Śpiewajmy Panu, chwalebnie bowiem się wysławił!

Stichos: Chwała Tobie, Boże nasz, chwała Tobie!

Obloki niechaj toczą wodę, bowiem Słońce Chrystus, niesione na lekkim obłoku niezniszczalnymi rękoma, objawiło się w świątyni jako Dzieciątko, przeto my, wierni, będziemy wołać: Śpiewajmy Panu, chwalebnie bowiem się wysławił!

Wzmocnijcie się, ręce Symeona, osłabłe ze starości, a ustałe nogi Starca idźcie szybko na spotkanie Chrystusa, stańmy w chórze z bezcielesnymi i śpiewajmy Panu, chwalebnie bowiem się wysławił.

Weselcie się niebiosa, mądrze rozciągnięte, raduj się ziemio, bowiem będący w łonie Bóstwa Stwórcy Chrystus, będący przed wszystkimi wiekami, jako Dzieciątko jest przynoszony przez Matkę Dziewicę Bogu Ojcu, chwalebnie bowiem się wysławił.

Pieśń 3

Hirmos: **Panie, umocnienie mających w Tobie nadzieję, umocnij Kościół, który nabyłeś najdroższą Krwią Twoją.**

Pierworodny, z Ojca zrodzony przed wiekami, okazał się pierworodnym Dziecięciem niezniszczalnej Dziewicy, wyciągając rękę zbawienia Adamowi.

Aby przywrócić do poprzedniego stanu pierwszego stworzonego, który przez pokusę stał się jak dziecko mało rozumne, Bóg Słowo objawił się jako Dzieciątko.

Powstała z ziemi i do niej znowu powracającą naturę ludzką, Stwórca objawił odpowiadającą Bóstwu, stawszy się bez zmiany Dziecięciem.

Katyżma poetycka, ton 4:

Prosomion: Zdziwił się Józef.

Na górze synajskiej dawno temu Mojżesz widział tył Boga i stał się godnym usłyszeć delikatny głos Boży w mroku i wichrze, teraz zaś Symeon przyjął na ręce ze względu na nas wcielonego Boga i radośnie stara się iść od będących tutaj do życia wiecznego, przeto woła: Teraz pozwól odejść słudze Twemu, Władco.

Pieśń 4

Hirmos: Laskawość Twoja, Chryste, okryła niebiosy, bowiem wyszedłszy z łona świątyni Twojej nieskalanej Matki, Ty objawiłeś się w świątyni chwały Twojej jako noszone na rękach Dzieciątko, i wszystko napełniło się sławieniem Ciebie.

Symeonie kontemplujący niewypowiedziane tajemnice – wołała Bogurodzica – przyjmij z radością w swoje objęcia Słowo będące Dzieciątkiem, Chrystusa, o którym od dawna ty prorokowałeś w Duchu Świętym, wołając do Niego: Wszystko napełniło się sławieniem Ciebie.

Z radością przyjmij, Symeonie, Dziecię małe Chrystusa, pociechę wybranego przez Boga Izraela, którego ty oczekiwałeś, Twórcę Prawa i Władcę, wypełniającego postanowienie Prawa, wołając do Niego: Wszystko napełniło się sławieniem Ciebie.

Symeon widząc w ciele Słowo niemające początku, niesione na rękach Dziewicy jak na tronie cherubinów, Przyczynę istnienia wszystkich jako Dzieciątko, ze zdziwieniem wołał do Niego: Wszystko napełniło się sławieniem Ciebie.

Pieśń 5

Hirmos: Kiedy Izajasz zobaczył w praobrazie Boga niesionego na tronie i otoczonego aniołami chwały, to zawołał: O, ja nieszczęsny! Ja przewidziałem wcielającego się Boga, panującego nad niezachodzącą Światłością i światem.

Boży Starzec widząc Słowo trzymane na rękach Matki, zrozumiał chwałę objawioną dawno temu prorokowi, i zawołał: Raduj się, godna czci, Ty jak tron trzymasz Boga panującego nad niezachodzącą Światłością i światem.

Starzec pokłonił się i pobożnie dotknął stóp nieznającej małżeństwa Dziewicy i Bogurodzicy, mówiąc: Ty niesiesz ogień, Czysta, boję się więc wziąć w ramiona Dzieciątko Boże, panujące nad niezachodzącą Światłością i światem.

Izajasz oczyścił się przyjąwszy płonący węgiel od serafina – wołał Starzec do Bogurodzicy – Ty zaś oświecasz mnie podając rękoma jakby

kleszczami niesionego przez Ciebie, panującego nad niezachodzącą Światłością i światem.

Pieśń 6

Hirmos: Starzec widząc oczyma zbawienie. Które przyszło do ludów od Boga, zawołał do Ciebie: Chryste, Tyś Bogiem moim!

Ty, nieskruszone zbawienie wiernych, położony kamień na Syjonie, kamień, o który potykać się będą i gorszyć niepokorni.

Dokładnie nosząc obraz Tego, który zrodził Ciebie przed wiekami. Ty z miłosierdzia teraz przyoblokłeś się w niemoc zrodzonych z ziemi.

Tego, który pokłonił się Tobie, Synowi Najwyższego, Synowi Dziewicy, Bogu, który stał się Dzieciątkiem, teraz pozwól odejść w pokoju.

Kontakion, ton 7: Łono dziewicze uświęciłeś zrodzeniem Twoim i pobłogosławiłeś ręce Symeona jako sługi, a teraz zbawiłeś i nas, Chryste Boże. Ukróć spory wśród ludzi i umocnij lud Twój, który umiłowałeś, Jedyny Przyjacielu człowieka.

Ikos: Do Bogurodzicy przybiegnijmy chcąc zobaczyć Jej Syna, niesionego do Symeona, którego z niebios bezcieleśni widząc dziwili się, mówiąc: Widzimy teraz przesławne cuda, niezgłębione, niewypowiedziane! Ten, który stworzył Adama, noszony jest jako niemowlę, Nieogarniony mieści się na rękach starczych, będący w nieopisanym łonie Ojca swego dobrowolnie jest opisywany w ciele, ale nie w Bóstwie, jedyny Przyjaciel człowieka.

Pieśń 7

Hirmos: Ciebie, Boga Słowo, który zrosiłeś w ogniu młodzieńców sławiących Boga i wcieliłeś się w Dziewicę niezniszczalną, sławimy pobożnie wołając: Błogosławiony jesteś, Boże ojców naszych!

Odchodzę, aby powiedzieć znajdującemu się w otchłani Adamowi i przynieść Ewie dobrą nowinę, zawołał Symeon, śpiewając z prorokami: Błogosławiony jesteś, Boże ojców naszych!

Aby zbawić z prochu powstały rodzaj ludzki, Bóg zstąpi aż do otchłani, aby wszystkim więzniom dać wolność i ślepym przywrócić wzrok, jak i wiernym wołanie: Błogosławiony jesteś, Boże ojców naszych!

I Twoje serce, Nieskalana, przeniknie miecz – prorokował Symeon Bogurodzicy – gdy ujrzysz na krzyżu Syna Twego, do którego wołamy: Błogosławiony jesteś, Boże ojców naszych!

Pieśń 8

Hirmos: Młodzieńcy stojąc w ogniu strasznym zjednoczyli się z pobożnością i nie doznając szkody od płomieni, śpiewali Bożą pieśń: Wszystkie dzieła Pańskie, błogosławcie Pana i wywyższajcie na wszystkie wieki!

Ludu izraelski, widząc Dzieciątko Dziewicy, Twoją chwałę, Emanuela, zaśpiewaj teraz wobec Bożej Arki: Wszystkie dzieła Pańskie, błogosławcie Pana i wywyższajcie na wszystkie wieki!

Oto – zawołał Symeon – ten Bóg i Dzieciątko, stanie się znakiem sprzeciwu, a wy wierni, będziecie Jemu śpiewać: Wszystkie dzieła Pańskie, błogosławcie Pana i wywyższajcie na wszystkie wieki!

Ten Bóg Słowo, Życie, stawszy się Dzieciątkiem, będzie upadkiem dla niepokornych, jak i równocześnie powstaniem dla wszystkich, którzy z wiarą śpiewają: Wszystkie dzieła Pańskie, błogosławcie Pana i wywyższajcie na wszystkie wieki!

Stichosy 9 pieśni:

Bogurodzico Dziewico, nadziejo chrześcijan, otocz opieką, zachowaj i zbaw mających w Tobie nadzieję.

Bogurodzico Dziewico, miłosierna Orędowniczko świata, obroń i zachowaj od niebezpieczeństwa i bólu.

Symeonie noszący Boga, przyjmij i weź na ręce Chrystusa, którego zrodziła przeczysta Dziewica Maria.

Starzec Symeon bierze w ramiona Twórcę Prawa i Władcę całego świata.

To nie Starzec mnie trzyma, ale Ja go trzymam, bowiem prosi mnie o pozwolenie odejścia.

Tajemne kleszcze, jak nosicie płonący węgiel, jak karmicie karmiącego nas?

O, córko Fanuela, przyjdź, stań z nami i dziękuj Chrystusowi Zbawcy, Synowi Bożemu.

Cnotliwa Anna ogłasza rzeczy cudowne, wyznając Chrystusa, Stwórcę nieba i ziemi.

Sprawy niezgłębione dla aniołów i ludzi dokonują się z Tobą, przeczysta Matko Dziewico.

Czysta Gołębica, nieskalana Owieczka, przynosi do świątyni Baranka i Pasterza.

O, Chryste, Królu wszystkich, daj zwycięstwo nad wrogami chrześcijanom prawosławnym.

O, Chryste, Królu wszystkich, pozwól mi gorącymi łzami oplakiwać duszę moją, którą zgubiłem przez swoje grzechy.

Zamiast: Chwała:

Trójświatliste i Trójhipostatyczne Bóstwo pobożnie wysławiamy.

Zamiast: I teraz:

O Dziewico Mario! Oświeć moją duszę, tak bardzo zamroczoną przez życiowe umiłowanie rozkoszy.

Niech będzie wiadomym, że dwa będące stichosy na początku śpiewamy z hirmosem. Także do każdego troparionu śpiewamy po cztery stichosy. Po spełnieniu dwunastu stichosów z troparionami katabasję śpiewają oba chóry razem, z pierwszym stichosem: **Bogurodzico Dziewico, nadziejo chrześcijan, otocz opieką, zachowaj i zbaw mających w Tobie nadzieję.**

Pieśń 9

Hirmos: W Prawie, w cieniu i piśmie, my wierni widzimy obraz: każde pierworodnie urodzone z łona dziecko płci męskiej ma być poświęcone Bogu, przeto i pierworodne Słowo niemającego początku Ojca, Syna pierworodnego Matki nieznającej męża, my uwielbiamy.

Dawno temu z pierworodnymi przynoszono dwie synogarlice i dwa gołąbki, a zamiast nich zrodzonemu z Dziewicy i Jednorodzonemu Synowi Ojca, przyniesionemu do świątyni, posłużył Boży Starzec i cnotliwa Anna Prorokini, uwielbiając Go.

Ty dałeś mi radość Twego zbawienia, Chryste – wołał Symeon – przyjmij Twego sługę, bardzo już zmęczonego, a teraz święcie prorokującego i kontemplującego łaskę, chwałą wielbiącego Ciebie.

Cnotliwa i sprawiedliwa staruszka Anna Prorokini ze świętą pobożnością jawnie wyznawała Władcę w świątyni i Bogurodzicę wobec wszystkich obecnych, i swoim głosem uwielbiała.

Fotagogikon isomelos: W Duchu starzec stanął w świątyni i przyjął na ręce Władcę Zakonu, wołając: Teraz wyzwól mnie z więzów ciała w pokoju, jak

powiedziałaś, widziałem bowiem oczyma objawienie dla pogan i Izraela zbawienie (trzy razy).

Na chwalitnej stichery, ton 4:

Prosimion: **Daleś znak.**

Wypełniając spisany Zakon Przyjaciel człowieka jest teraz przynoszony do świątyni, gdzie starczymi rękoma przyjmuje Go Symeon Starzec, wołając: Teraz pozwól mi odejść do owej szczęśliwości, widziałem bowiem Ciebie dzisiaj ciałem śmiertelnym otoczonego, który panujesz nad życiem i rządysz śmiercią (dwa razy).

Jako Światłość na objawienie poganom zjawiłeś się, Panie, siedząc na lekkim obłoku, Słońce Sprawiedliwości, spełniając cień Zakonu i okazując początek nowej łaski, przeto widząc Ciebie Symeon wołał: Wyzwól mnie ze zniszczenia, albowiem dzisiaj widziałem Ciebie.

Z łonem Ojca nie rozłączyłeś się Bóstwem, wcielając się jak zechciałeś, trzymany w objęciach zawsze Dziewicy podany zostałeś na ręce Symeona przyjmującego Boga, a Ty w ręce trzymasz wszystko, przeto Symeon radośnie wołał: Teraz pozwól mi odejść w pokoju, słudze Twemu, albowiem widziałem Ciebie, Władco.

Chwała, i teraz. Ton 6. Germanosa: Chryste Boże, który zechciałeś dzisiaj spocząć na rękach Starca, jakby na rydwanie cherubinów, wybaw i nas, wysławiających Ciebie, z udreki żądz i zbaw jako Przyjaciel człowieka.

Wielka doksologia. Po trisagionie troparion święta, ektenie i rozesłanie:

Chrystus, prawdziwy nasz Bóg, który pozwolił nosić się w objęciach sprawiedliwego Symeona dla naszego zbawienia, dla modlitw Przczystej swojej Matki i wszystkich świętych, zmiłuje się nad nami i zbawi nas, bo jest dobrym i Przyjacielem człowieka.

Pierwsza godzina. Po pierwszej godzinie troparion święta. Po: **Ojcie nasz**, kontakion święta, ciąg dalszy i rozesłanie. O drugiej godzinie dnia wychodzimy na litię poza monaster, śpiewając stichery święta i kanon zgodnie ze zwyczajem. Po powrocie śpiewamy godziny i Liturgię.

✠ ✠ ✠ ✠ ✠ ✠ ✠ ✠ ✠ ✠

MODLITWA POBŁOGOSŁAWIENIA ŚWIEC 2 LUTEGO.

Po mniejszych godzinach kanonicznych, przed rozpoczęciem Boskiej Liturgii, kapłan wychodzi przed królewską bramę, zatrzymuje się na miejscu, gdzie zostały położone świece przeznaczone do pobłogosławienia, i zaczyna:

Chwała Świętej, Jednoistotnej, Życiodajnej i Nierozdzielnej Trójcy, w każdym czasie, teraz i zawsze, i na wieki wieków. Amen.

Chór: Amen.

Królu Niebieski. Trisagion. Najświętsza Trójco. Ojcie nasz.

Kapłan: Albowiem Twoje jest królestwo i moc, i chwała, Ojca i Syna, i Świętego Ducha, teraz i zawsze, i na wieki wieków.

Chór: Amen.

Troparion święta, ton 1:

Raduj się, Łaski Pełna Bogurodzico Dziewico, bowiem z Ciebie zajaśniało Słońce Sprawiedliwości, Chrystus Bóg nasz, oświecający

znajdujących się w ciemnościach. Wesel się i ty, Starcze sprawiedliwy, który wziąłeś w swoje ramiona Wyzwolicielea dusz naszych, dającego nam zmartwychwstanie.

Chwała, i teraz. Kontakion, ton 1: Łono dziewicze uświęciłeś zrodzeniem Twoim i pobłogosławiłeś ręce Symeona jako sługi, a teraz zbawiłeś i nas, Chryste Boże. Ukróć spory wśród ludzi i umocnij lud Twój, który umiłowałeś, Jedyny Przyjacielu człowieka.

Diakon: Do Pana módlmy się.

Chór: Panie, zmiłuj się.

Kapłan: Władco Święty, Ojczy Wszechmogący, Boże niemający początku, który wszystko stworzyłeś z niebytu i wolą Twoją powołałeś dzieło pszczoł, doprowadziłeś do uczynienia świec i w dniu dzisiejszym wysłuchałeś prośbę sprawiedliwego Symeona, pokornie prosimy, aby te świece przygotowane na ziemi lub na wodach na potrzeby ludziom i na zdrowie dusz i ciał przez wezwanie świętego Twego imienia i wstawiennictwo błogosławionej zawsze Dziewicy Marii, której święto dzisiaj pobożnie obchodzimy, i wstawiennictwo wszystkich świętych Twoich, pobłogosław i zechciej poświęcić. A dla tego lud Twego, który pragnie je czcigodnie nosić i Tobie śpiewać pieśni chwały, słysząc głosy z niebios świętych Twoich i z tronu Majestatu Twego, bądź miłosierny dla wszystkich wołających do Ciebie, których odkupiłeś najdroższą Krwią Syna Twego, z którym błogosławiony jesteś z Najświętszym i Dobrym, i Życiodajnym Twoim Duchem, teraz i zawsze, i na wieki wieków. Amen.

Diakon: Do Pana módlmy się.

Chór: Panie, zmiłuj się.

Kapłan: Wszechmogący Boże, niemający początku, który dzisiaj Jednorodzonego Syna Twego złożyłeś w objęciach sprawiedliwego Symeona w Twojej świętej świątyni, przyzywamy Twego miłosierdzia, abyś pobłogosławił i poświęcił, i światłem niebiańskiego błogosławieństwa zechciał zapalić te świece, które my, słudzy Twoi, przynosimy Tobie, Panu Bogu naszemu, aby zapłonęły rozpalone świętym ogniem słodkiej Twojej miłości i zajęły miejsca w świątyni świętej Twojej chwały. Albowiem Ty jesteś Bogiem naszym i Tobie chwałę oddajemy, Ojcu i Synowi, i Świętemu Duchowi, teraz i zawsze, i na wieki wieków. Amen.

Diakon: Do Pana módlmy się.

Chór: Panie, zmiłuj się.

Kapłan: Panie Jezu Chryste, Światłości prawdziwa, oświecająca każdego człowieka przychodzącego na świat, ześlij Twoje błogosławieństwo na te świece i poświęć je światłością Twojej łaski. Pozwól, aby te świece zapłonęły widzialnym ogniem i odpędzały ciemności nocy, i tak samo serca nasze zostały oświecone niewidzialnym ogniem, czyli światłością Świętego Ducha, unikając ślepoty wszelkich grzechów, aby oczyszczonym okiem duszy mogły dostrzec to, co podoba się Tobie i jest potrzebne do naszego zbawienia, i abyśmy zwyciężywszy ciemne moce tego świata stali się godnymi osiągnięcia

Światłości niedostępnej. Albowiem Ty jesteś naszym Zbawicielem i Tobie chwałę oddajemy z Ojcem Twym niemającym początku, i z Najświętszym, i Dobrym, i Życiodajnym Twoim Duchem, teraz i zawsze, i na wieki wieków. Amen.

Diakon: Do Pana módlmy się.

Chór: Panie, zmiłuj się.

Kapłan: Wszechmogący Boże, niemający początku, który nakazałeś słudze Twemu Mojżeszowi, aby przygotował najczystsza materię oliwy dla lamp przed Twoim Obliczem, ześlij miłosiernie łaskę Twego błogosławieństwa na te świece, aby dawały światło ludziom tak samo, jak z Twojej łaski Światłość Świętego Ducha mieszka w naszych myślach. Przez Pana naszego Jezusa Chrystusa, któremu przynależy wszelka chwała, cześć i pokłon z Tobą, Ojcem niemającym początku, i ze Świętym Duchem, na wieki wieków. Amen.

Kapłan: Pokój wszystkim.

Chór: I duchowi twemu.

Diakon: Głowy wasze skłońcie przed Panem.

Chór: Przed Tobą, Panie.

Kapłan: Panie Jezu Chryste, który zechciałeś dzisiaj w naszym ciele pojawić się wśród ludzi i być okazanym przez Rodziców w Świątyni, którego Symeon, najpobożniejszy starzec, oświecony Światłością Ducha Twego poznał, przyjął i pobłogosławił, spraw miłosiernie, abyśmy tegoż Ducha Świętego łaską oświeceni i pouczeni, Ciebie prawdziwie poznali i wiernie umiłowali. Któremu przynależy wszelka chwała, cześć i pokłon z Ojcem niemającym początku i ze Świętym Duchem, na wieki wieków. Amen.

Kapłan trzykrotnie okadza świece i kropi je wodą święconą, mówiąc:

Błogosławione są i poświęcone te świece pokropieniem wodą święconą, w imię Ojca i Syna, i Świętego Ducha. Amen.

Rozesłanie święta. Kapłan rozdaje świece, a chór śpiewa Pieśń Symeona, oraz:

Chwała, i teraz. Stichera, ton 7:

Syjonie, upiększ Twoją Świątynię i przyjmij Chrystusa Króla, powitaj Marię, bramę raję, Ona bowiem stała się tronem cherubinów, Ona nosi Króla Chwały. Dziewica jest obłokiem Światłości, nosząc na rękach Istniejącego przed światem swego Syna, którego Symeon wziął na ręce, głosząc ludziom, że On jest Panem życia i śmierci, i Zbawicielem świata.

Po tej sticherze rozpoczyna się Boską Liturgię.

Na Liturgii Błogosławieństwa i z kanonu święta pieśni 3 oraz 6.

Stichera na wejście: Okazał Pan zbawienie swoje, wobec narodów objawił sprawiedliwość swoją.

Prokimenon, Pieśń Bogurodzicy, ton 3: Uwielbia dusza moja Pana* i rozradował się duch mój w Bogu, Zbawcy moim. Stichos: Albowiem wejrzał na pokorę służebnicy swojej, oto błogosławić mnie będą odtąd wszystkie pokolenia.

Czytanie Listu świętego Apostoła Pawła do Hebrajczyków, perykopa 316 (7, 7-17).

Bracia, nie ma zaś żadnej wątpliwości, iż to, co mniejsze, otrzymuje błogosławieństwo od tego, co wyższe. Ponadto tu biorą dziesięciny ludzie,

którzy umierają, tam zaś ten, o którym wydane jest świadectwo, że żyje. I jeśli się można tak wyrazić, także Lewi, który pobiera dziesięciny, złożył dziesięcinę w osobie Abrahama. Był bowiem jeszcze w lędźwiach praojca swego, gdy Melchizedek wyszedł mu na spotkanie. Gdyby więc doskonałość została osiągnięta przez kapłaństwo lewickie, lud bowiem otrzymał Prawo, oparte na nim, to po co było potrzeba ustanawiać jeszcze innego kapłana na wzór Melchizedeka, a nie na wzór Aarona? Ze zmianą bowiem kapłaństwa musi też nastąpić zmiana Prawa. Ten zaś, o którym się to mówi, należał do innego pokolenia, z którego nikt nie służył ołtarzowi. Wiadomo przecież, że nasz Pan wyszedł z pokolenia Judy, a Mojżesz nic nie wspomniał o kapłanach z tego pokolenia. Jest to jeszcze bardziej oczywiste i wskutek tego, że na podobieństwo Melchizedeka występuje inny kapłan, który stał się takim nie według przepisu prawa cielesnego, ale według siły niezniszczalnego życia. Dane Mu jest bowiem takie świadectwo: Ty jesteś kapłanem na wieki na wzór Melchizedeka.

Alleluja, ton 8: Teraz pozwalasz odejść słudze Twemu, Władco, według słowa Twego, w pokoju. Stichos: Światłość na oświecenie narodów i chwałę ludu Twego, Izraela.

Czytanie świętej Ewangelii według Łukasza, perykopa 7 (2, 22-40).

W owym czasie, gdy upłynęły dni oczyszczenia według Prawa Mojżeszowego, przynieśli Rodzice Dzieciątka do Jerozolimy, aby Je przedstawić przed Panem. Jak napisano w Prawie Pańskim: Każde pierworodne dziecko płci męskiej będzie poświęcone Panu. Mieli również zgodnie z przepisem Prawa Pańskiego złożyć w ofierze parę synogarlic albo dwa młode gołębie. A oto był w Jerozolimie człowiek, imieniem Symeon. Człowiek ten był sprawiedliwy i pobożny, wyczekujący pociechy Izraela, a Duch Święty był na nim. Duch Święty objawił mu, że nie ujrzy śmierci, aż zobaczy Mesjasza Pańskiego. Z natchnienia więc Ducha przyszedł do świątyni i gdy Rodzice wnosili Dzieciątka Jezus, aby postąpić z Nim według zwyczaju Prawa, on wziął Je na ręce swoje, błogosławił Boga i mówił: «Teraz pozwalasz odejść słudze Twemu, Władco, według słowa Twego, w pokoju. Bowiem oczy moje widziały zbawienie Twoje, któreś przygotował wobec wszystkich ludzi, Światłość na oświecenie narodów i chwałę ludu Twego, Izraela». A Józef i Matka Jego dziwili się temu, co mówiono o Nim. Symeon zaś błogosławił Ich i rzekł do Marii, Matki Jego: «Oto Ten przeznaczony jest na upadek i na powstanie wielu w Izraelu, i na znak, któremu sprzeciwiąc się będą. A duszę Twoją własną przeniknie miecz, aby na jaw wyszły zamysły serc wielu». Była tam również prorokini Anna, córka Fanuela z pokolenia Asera, bardzo podeszła w latach swoich. Od swego panieństwa siedem lat żyła z mężem i ta wdowa, licząca już osiemdziesiąty czwarty rok życia, nie rozstawała się ze świątynią, służąc Bogu w postach i modlitwach dniem i nocą. Przyszedłszy w tejże godzinie, wyznawała Pana i mówiła o Nim wszystkim, którzy oczekiwali wyzwolenia w Jerozolimie. A gdy wypełnili wszystko według Prawa Pańskiego, wrócili do Galilei, do miasta swego Nazaretu. Dziecię zaś rosło i nabierało mocy, napełniając się mądrością, a łaska Boża była na Nim.

Zamiast Zaprawdę godne to jest, śpiewamy: Bogurodzico Dziewico, nadziejo

chrześcijan, otocz opieką, zachowaj i zbaw mających w Tobie nadzieję. W Prawie, w cieniu i piśmie, my wierni widzimy obraz: każde pierwotnie urodzone z łona dziecko płci męskiej ma być poświęcone Bogu, przeto i pierwotne Słowo niemającego początku Ojca, Syna pierwotnego Matki nieznającej męża, my uwielbiamy.

Koinonikon: Kielich zbawienia przyjmę i wezwę imienia Pańskiego. Alleluja.

